

לחות ושברי לחות מונחין בארון

לפניו העלם חדש שאינו משיגו והוא שנאמר אחרי ופני לא יראו, כי עכשיו יש לפניו העלם חדש שזריך הוא לבקוע אותו כדי לבוא להשגות ומדריגות יותר גבוהים, וכן הוא לעולם. וזהו סדר העבודה של לחות השניות, שזריכים לבקוע ההעלם ע"י היגיעה בתושב"ע ועל ידה הוא בא לאותו הדרגה של לחות הראשונות.

ואמרו חז"ל (ב"ב יד) כי גם שברי לחות מונחין בארון, ודבר זה מורה לנו כי לא אבדנו לגמרי הדרגה של לחות הראשונות, כי אילו אבדנו אותו לגמרי לא היה לורך היו מונחין בארון, אלא שגם אחר שבירת הלחות יש בכח האדם לרפס יחד, כי ע"י היגיעה בתושב"ע הוא בא לידי ההשגה של לחות הראשונות, וכמו שאמרו חז"ל גמירי דמיהב יבזי משקל לא שקלי (תענית כ"ה), וכמו כן הלחות הראשונות נחתו לכלל ישראל עדיין מחנה זו קיימת לכל מי שרוצה לזכות בה, אלא שזריכים לזכות בה ע"י היגיעה בתושב"ע ולבוא מהאחור אל הפנים, ואז הוא יכול להשיג את הדברים אשר היו על לחת הראשונים, כי ע"י מה שהוא מכין את גופו להיות ראוי לקבל האור של לחות הראשונות, אז הוא יכול לזכות ללחות הראשונות, והעבודה היא לעשות ה"פסל לך", להכין הגוף ע"י היגיעה בתושב"ע עד שהוא זוכה להמכתב חלקים שהיו על הלחת הראשונות.

ולכן חף שאבדנו את הדרגה של לחות הראשונות, ולא שייך לקרותו בשם עלות, כי דרגה הזו לא נעזר אליו, אבל בכח היגיעה בתושב"ע יכולים אנו לזכות ללחות הראשונות, וגנוז בתוכו ההארה של לחות הראשונות בשלימותה, ובתוכה נעזר ההארה בשלימותה. ולכן בתושב"ע שפיר

כתיב (שמות לג' כג) והסרתיו את כפי וראית את אחרי ופני לא יראו, זה ה"י הבחינה של המראה ונראה אשר עמה נתנו הלחות השניות, וזהו וראית את אחורי זהו תושב"ע, תושב"ע הוא התעלמות חכמה שנחגלה עם נתינת הלחות השניות, הכח לבקוע החושך וההסתור, כי חף מי שעומד בחוץ ובחושך יכול להגיע להפנים ע"י היגיעה בתושב"ע, וכמו שאמרו בתנחומא (פ' נח) על הפסוק העם ההולכים בחושך ראו אור גדול, שקאי על תושב"ע, שהוא הכח לבקוע החושך, וכן אמרו במחשכים הושיבני זו תלמוד בבלי, כי תושב"ע הוא הכח של הלחות השניות לבקוע החושך ולגלות ההעלם, אבל הבחינה של "פני", הבחינה של לחות הראשונות שעמדו אלל השורש, וידעו השורש של תושב"ע, זה לא ה"י להם צעת הלחות השניות, וזהו וראית את אחורי זהו תושב"ע, הכח למי שעומד בחוץ לבוא מן החוץ אל הפנים, ופני לא יראו, זהו תושב"ע הדרגה של לחות הראשונות.

בחידושי הרי"ם איתא כי פסוק זה הוא מהמקראות שאין להם הכרע, כי יכולים לקרותו 'ראית את אחרי ופני, וכן אחרי ופני לא יראו. ביאור דבריו הקדושים הוא, כי הסדר של לחות השניות ה"י, כי ע"י היגיעה בתושב"ע יכולים לבוא לידי השגת תושב"ע, ההשגה של הלחות הראשונות, והסדר ה"י כי ע"י האחור הוא מגיע להפנים, אלא שכל מה שהוא עולה במדריגה משיג יותר יש לפניו העלם חדש, וזהו וראית את אחרי ופני, כי ע"י האחרי הוא בא לידי השגת ה"פני", אבל כשהוא משיג ה"פני" הזה עדיין יש

ראוי להדרגה של הלחות הראשונות, ורק ע"י מה שהוא עמל בחושבנ"פ יכול להכין את עצמו לדרגה זו, כי עכשיו סדר העבודה הוא, שע"י האחור יבוא אל הפנים, וע"י היגיעה בחושבנ"פ יכול לקבל ההארות היורדין ציוס הזה, ולבוא לאותו הבחינה אשר זה עמדו ישראל בעת מתן תורה.

מלינו שנקראה בשם ענרת, כי בחושבנ"פ נעלר ההארה של לחות הראשונות, ועל ידי היגיעה בה יכול האדם לזכות לאותו ההארה.

ובכל שנה ושנה בחג השבועות, היו"ע של זמן מתן תורתנו, יש הארה ממתן תורה, ויורד בה הארה של הלחות הראשונות, והאדם לריך להכין את עצמו שיביי ראוי לקבל זה ההארה, ושיביי

"עושי דברו לשמוע בקול דברו"

א

כאדם שמריק מכלי אל כלי, רמ"ח מלות עשה ושם"כ מלות לא תעשה, ע"כ, והביאור בדברי המדרש הוא, כי האצות השינו שורש המלות למעלה, ועשו את המלות צרוחניות צשורשה, וכל מה שעשו את המעשה של המלצה היי רק כזכרון להשורש, וכדברי הרמב"ן צשה"ש על הפסוק אם תעירו ואם תעוררו את האבבה עד שתחפץ, שבעת שזה לאדם אחיח התעוררות לריך להביא אותה לידי מעשה כדי שיביי להבתעוררות קיום, וכן האצות בעת שעשו המלצה, היי העשיר רק כזכרון להבתעוררות של המלצה צשורשה, וכדי שיביי לעשייתם צרוחניות קיום עשו גם מעשה המלצה, וזהו כוונת המדרש שהמלות היו כרוחות, כי מעשה המלצה לא היי העיקר אלל האצות, רק שהשינו המלצה צשורשה, ואחר שהשינו המלצה עשו אותה גם צמעשה, וזהו כרוח מהמלצה צשורשה, אלל אינו עלם כדברי.

"אבל אנו שמן תורק שמך, כאדם שמריק מכלי אל כלי", שבעת שבריי קבלו המלות, היי גנוז

בתיב (צראשית כח"ב) ויחלם והנה סלם מלכ ארצה וראשו מגיע השמימה. ומראה נבואה הזאת יש לה הרבה פשטים, ובשלי"ה הקדוש מבאר שקאי על האדם, שהוא סלם מלכ ארצה, שהאדם נצרא מהארץ, שנעשה מעפר, ויש בו חלק רוחני, ויפח צאפיו נשמת חיים, וזיכולת האדם ע"י חלק הנשמה שבו להגיע שמימה, ולהגביי הארציות עד לשמים. אלל תורה מלינו כתוב לא צשמים היא (דברים ל"י), ורש"י מביא דברי חז"ל (עירובין נה) שאילו הייתה צשמים היית לריך לעלות אחרי וללמדה, וכן מלינו שאמרו חז"ל על האצות שקיימו כל התורה כולה עד שלא נתנה, משמע שיש זיכולת האדם לעלות לשמים, שהרי הוא סלם שמולכ ארצה, אלל ראשו מגיע השמימה, והאצות שהיתה הקדושה אללם בדרגה גדולה, עלו לשמים והשינו שורש המלות צעלמם.

במדרש (שהש"י פ"א כ"י) לריח שמניך עובדים רי ינאי צריי דרי שמעון כל המלות שעשו לפניך האצות ריחות היו אלל אנו שמן תורק שמך

יעיי בלקוטי תורה (להרב ז"ל) פ' חקת ובאוהב ישראל פ' בראשית שמבואר שם באורך כי האבות עשו תמצות ברוחניות.